

Sygn. akt II K 408/07

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Legionowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Anna Szelağ

Protokolant Kinga Grzywacz

w obecności

Prokuratora Piotra Barczewskiego

po rozpoznaniu dnia 20.03.2018r.

sprawy **K. A.**, urodz. (...) w N.

syna W. i G. z d. W.

oskarżonego o to, że: w bliżej nieustalonym okresie nie później niż pomiędzy 31.08.2000r. do 29.09.2000r. w N., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z L. P. oraz A. P. pomogli G. K. i innym osobom faktycznie prowadzącym (...) w L. w oszustwie w ten sposób, że przechowywali na parkingach niestrzeżonych w N. i W. samochody osobowe m-ki V. (...) nr rej. (...), V. (...) nr rej. (...), V. nr rej. (...) nr rej. (...) wiedząc, iż pojazdy te pochodzą z przestępstwa działając na szkodę M. F. na sumę 50 tys. zł, E. J. - 35 tys. zł, Z. W. - 37 tys. zł., S. Ż. - 51 tys. zł, L. C. - 47 tys. zł i T. M. na sumę 70 tys. zł, tj. ogólnej wartości 290 tys. zł, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc skazanym za przestępstwo umyślne podobne; -

tj. o czyn z art.18§3kk w zw. z art.286§1kk w zw. z art.64§1kk

orzeka:

oskarżonego K. A. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, przy czym ustala, że łączna szkoda wyniosła około 290.000 zł, co stanowi mienie znacznej wartości i czynem tym oskarżony wyczerpał dyspozycję art.18§3kk w zw. z art.286§1kk w zw. z art.294§1kk w zw. z art.64§1kk i za to na podstawie art.18§3kk w zw. z art.286§1kk w zw. z art.294§1kk w zw. z art.64§1kk skazuje oskarżonego, a na podstawie art.19§1kk w zw. z art.286§1kk w zw. z art.294§1kk w zw. z art.64§1kk wymierza oskarżonemu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; -

- na podstawie art.624§1pkp zwalnia oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych i obciąża nimi Skarb Państwa; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. K. kwotę 1560 zł (jeden tysiąc pięćset sześćdziesiąt) plus podatek VAT tytułem wynagrodzenia za obronę ustanowioną z urzędu.

Sygn. akt II K 408/07

UZASADNIENIE

- na podstawie art.447§5pkp uzasadnienie ograniczono do rozstrzygnięcia o karze

Na podstawie ujawnionego w toku rozprawy materiału dowodowego Sąd Rejonowy ustalił co następuje:

W świetle poczynionych przez sąd ustaleń, wina K. A. nie budzi żadnych wątpliwości i czynem swoim wyczerpał on dyspozycję art.18§3kk w zw. z art.286§1kk w zw. z art.294§1kk w zw. z art.64§1kk. W dniu bliżej nie ustalonym w

okresie nie później niż pomiędzy 31.08.2000r. do 29.09.2000r. w N., działając wspólnie i w porozumieniu z L. P. oraz A. P. pomogli G. K. i innym osobom faktycznie prowadzącym (...) w L. w oszustwie w ten sposób, że przechowywali na parkingach niestrzeżonych w N. i W. samochody osobowe m-ki V. (...) nr rej. (...), V. (...) nr rej. (...), V. nr rej. (...) nr rej. (...) wiedząc, iż pojazdy te pochodzą z przestępstwa, działając na szkodę M. F. na sumę 50 tys. zł, E. J. - 35 tys. zł, Z. W. - 37 tys. zł., S. Ż. - 51 tys. zł, L. C. - 47 tys. zł i T. M. na sumę 70 tys. zł, tj. ogólnej wartości około 290 tys. zł, co stanowi mienie znacznej wartości. Należy w tym miejscu podnieść, że określone w art.286§1kk przestępstwo oszustwa jest przestępstwem umyślnym, zaliczonym do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych. Ustawa wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym w przypadku oszustwa jest osiągnięcie korzyści majątkowej. Przypisując sprawcy popełnienie przestępstwa określonego w art.286§1kk należy wykazać, że obejmował on swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim (kierunkowym) nie tylko to, że wprowadza w błąd inną osobę (względnie wyzyskuje błąd), ale także i to, że doprowadza ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem - i jednocześnie chce wypełnienia tych znamion (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 lipca 2007 r., o sygn. II KK 327/O6). Z kolei za pomocnictwo odpowiada każdy, kto w zamiarze, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, swoim zachowaniem ułatwia jego popełnienie, w szczególności dostarczając narzędzie, środek przewozu, udzielając rady lub informacji. Natomiast, w niniejszej sprawie nie ma żadnych wątpliwości, że oskarżony działając wspólnie i w porozumieniu z w/w mężczyznami pomógł wprowadzić w błąd właścicieli przedmiotowych samochodów co do tego, że zostaną one sprzedane w ramach wcześniej zawartej umowy. Sąd uznał, że oskarżony działał w zamiarze bezpośrednim. K. A. to osoba dorosła, w pełni władz umysłowych i co istotne, z racji wcześniejszego konfliktu z prawem znająca odpowiednie zapisy ustawy karnej. Dlatego też, dopuszczając się w/w czynu, pomógł doprowadził pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia swoim mieniem. Żadna ze stron, w tym także oskarżony, nie kwestionowała, że pokrzywdzeni skorzystali z usług (...) w L. będąc przekonanym, że w/w komis działa legalnie i że oskarżony pomógł w przechowaniu w/w samochodów.

Jednocześnie z uwagi na wysokość szkody wynoszącej łącznie około 290.000 zł, należało przyjąć, że stanowi to mienie znacznej wartości, co ma wpływ na przyjętą kwalifikację prawną zarzucanego K. A. występku (art.294§1kk).

Ponadto oskarżony przedmiotowy czyn popełnił działając w warunkach recydywy, tj. popełnił go w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne. K. A. był już wcześniej czterokrotnie karany w tym trzy razy za występkę popełnione przeciwko mieniu (k.275). W sprawie sygn. akt II K 177/96 wyrokiem Sądu Rejonowego w Pułtusku za czyn z art.205§1 dawnego k.k. oskarżony został skazany na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 29.09.1997r. do 29.11.1998r.

W ocenie sądu, odnosząc się do dyrektyw wymiaru kary określonych w art.53kk, K. A. należało wymierzyć karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Jest to kara adekwatna do stopnia jego winy i stopnia społecznej szkodliwości w/w czynu, a nadto kara ta uwzględnia cele wychowawcze w stosunku do oskarżonego i potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. K. A. mając możliwość zachowania się zgodnego z prawem, wybrał jednak zachowanie z prawem tym sprzeczne, mając całkowitą świadomość, jakie mogą być tego następstwa. Zwłaszcza, że oskarżony był już wielokrotnie karany, w tym także za przestępstwo z art.286kk (dawniej art.205kk). Jak równie nie ujawniły się jakiegokolwiek fakty wskazujące na możliwość istnienia okoliczności winę tę wyłączające lub uniemożliwiające rozpoznanie bezprawności. W szczególności, zachowania oskarżonego nie usprawiedliwia to, że jego działanie miało formę pomocnictwa. Wręcz przeciwnie, stopień społecznej szkodliwości w/w czynu jest wysoki i to właśnie z uwagi na fakt, że mimo wcześniejszej karalności, nie zmienił on swojego postępowania i kolejnym czynem doprowadził do szkody o znacznej wartości. Gdyby oskarżony okazał refleksję i gdyby wcześniejszy proces resocjalizacji odniósł pozytywne skutki, to nie ma wątpliwości, że ponownie z taką łatwością nie naruszyłby norm prawa karnego. Tym samym na niekorzyść K. A. przemawia także fakt, że był on już karany i działał w warunkach recydywy, co dowodzi, że przedmiotowe występkę nie miały jednostkowego charakteru. Nie można także pominąć faktu, że w okresie ponad 10 lat, gdy oskarżony ukrywał się, czym uniemożliwiał m.in. przeprowadzenie postępowania sądowego w niniejszej sprawie, to zasadniczo nie zmienił swojego postępowania i nawet na terenie Wielkiej Brytanii był już dwukrotnie prawomocnie skazany (k.275-276). Z drugiej jednak strony, jako okoliczność łagodząca sąd uwzględnił fakt, że K. A. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, nie podważał wiarygodność ujawnionych

w sprawie dowodów, jak również wyraził skruchę. Tym samym, uwzględniając zarówno okoliczności łagodzące jak i obciążające, sąd uznał, że jedynie kara pozbawienia wolności i to w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy spełni wymogi prewencji ogólnej, a zwłaszcza szczególnej.

W oparciu art.624§1kpk sąd zwolnił K. A. od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych i obciążył nimi Skarb Państwa, z uwagi na fakt, że nie ma on żadnego stałego źródła dochodów, ani też żadnego majątku. Dodatkowo zasądzono do Skarbu Państwa na rzecz adw. J. K. kwotę 1560 zł plus podatek VAT tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego ustawioną z urzędu, opierając się na wysokości stawek minimalnych.